

Memòria del Consell

Ilegida pel senyor Secretari, Dr. Pere Mas i Oliver

SENYORS DELEGATS:

No podem limitar la nostra Memòria d'aquest any al senzill resum de l'exercici que avui acaba. Entenem que el nostre deure en aquests moments és el de resumir tot un període que formarà una època ben definida en la història del nostre Sindicat.

Aquesta Assemblea ordinària del 1930 serà de fet el que podríem qualificar de resurrecció del Sindicat. Resurrecció que s'esdevé en tals moments i en mig de tals circumstàncies que bé mereix el nostre comentari.

Cal que analitzem els fets passats i la situació actual perquè de l'anàlisi en resulta la confiança que ha d'encoratjar-nos per a emprendre la nova actuació plena de responsabilitats, però prometedora de totes les victòries.

És ara, després d'haver estat sotmesos a la prova més dura, la definitiva, la que difícilment podrà reproduir-se, que podem afirmar que la nostra vida està assegurada, que el Sindicat no pot morir.

Ja ho veieu. El Sindicat ha estat molt més fort que els seus enemics. Ells han sucumbit vergonyosament per sempre. Nosaltres hem sortit de la lluita més potents i coratjosos que mai.

El Sindicat era una cosa prou viva i prou arrelada a la nostra terra perquè el poguéu destruir el corc repugnant que volia furgar en la nostra ànima.

* * *

Era el desembre del 1923. El Sindicat, simultàniament amb altres manifestacions populars, culturals i polítiques, de Catalunya, sofria la primera persecució. La clausura.

Llavors, dins el Sindicat, amb la seva organització incipient, es començaven a dibuixar els projectes que avui són una magnífica realitat.

Totjust s'havien donat els primers passos en el camí de les nostres activitats socials mèdiques.

Era el moment més difícil. Sols teníem quatre Grups fundats de la Mutual, a la qual Institució en aquells moments li era imprescindible tot l'ajut del Sindicat, l'únic servei era la Caixa de Beneficència; el BUTLLETÍ, molt migrat encara, ens proporcionava uns ingressos reduïdíssims, i algunes seccions comarcals encara no eren organitzades. Per fortuna, però, hi havia ja 1587 metges catalans units en el Sindicat i plens d'esperança en la força de llur unió. Aquesta era l'única arma amb la qual havíem de combatre els atacs que amb aquella clausura s'iniciaven.

De manera que quan varen intentar de produir-nos la primera ferida, el Sindicat no era ni ombra del que és avui, i si ens perseguien era perquè ells també comprenien que aquella entitat naixent tenia en potència tota la seva grandesa actual i volien reduir-la; per això la clausura del desembre del 1923.

Quatre mesos més tard, sense cap concessió, sense cap claudicació ni baixesa, sense deixar-nos arrencar ni un bocí de la nostra ànima, es tornaren a obrir les portes del Sindicat. La veritat i serena energia en fer-la valer, s'imposaren.

El Consell que ens regia en aquells moments va veure clar que havíem triomfat i com calia actuar per a assegurar l'èxit.

Sense un moment de dubte ni de defalliment, es va seguir camí enllà amb igual entusiasme, però amb tot el seny que aquelles circumstàncies aconsellaven.

La nova tàctica produïa els seus fruits. La nostra obra creixia i es feia forta interiorment, anàvem augmentant les nostres defenses, el prestigi del Sindicat creixia davant dels companys i del poble. Sense ostentacions, serenament es continuava l'obra social de guiar al company en les seves qüestions i lluites professionals i es dic-